

Ο δημοσιογράφος Βαγγέλης Παπαδόπουλος εγκαινιάζει τη Δευτέρα 30 Σεπτεμβρίου την έκθεση ζωγραφικής του στο Μορφωτικό Ιδρυμα της ΕΣΗΕΑ και μιλά στην «R» για τις δύο ιδιότητές του, για τα εκφραστικά μέσα του, αλλά και για τα ερεθίσματα που δεν τον αφήνουν ασυγκίνητο

«Η ζωγραφική λειτουργεί θεραπευτικά»

Της **ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ ΚΑΡΑΜΙΧΑ**
p.karamicha@realnews.gr

Η δημοσιογραφία και η ζωγραφική συνδυάζονται για τον Βαγγέλη Παπαδόπουλου, ο οποίος τη Δευτέρα 30 Σεπτεμβρίου εγκαινιάζει μία ακόμη έκθεση ζωγραφικής, στο Μορφωτικό Ιδρυμα της ΕΣΗΕΑ (Ακαδημίας 20, 1ος όροφος) στις 7.30 μ.μ. «Αν είσαι ερωτευμένη ή έχεις σχέση, θα καταλάβεις αυτό που θα πω: Σε ολόκληρη τη ζωή μου ήμουν άπιστος όχι μόνο προς τη γυναίκα μου αλλά και προς τη δουλειά μου, τη δημοσιογραφία. Είχα ερωμένη τη ζωγραφική», λέει στη **Realnews** ο γνωστός δημοσιογράφος.

Για κάποια χρόνια απείχε από την τέχνη του, όμως οι μεγάλοι έρωτες είναι άσβεστοι και βρίσκουν πάντα τον δρόμο τους. «Πριν από πολλά χρόνια διέκοψα τη σχέση μαζί της, αλλά ο πρώτος έρωτας είναι έρωτας. Όταν μου το επέτρεψαν οι συνθήκες, επέστρεψα σε αυτή την ερωμένη και έτσι δημιούργησα τη νέα περίοδο της δουλειάς μου». Τοπία, συνθήκες και γυμνά είναι κάποιες από τις εικόνες που αποτυπώνει στον μουσαμά του. Τα γυμνά του Β. Παπαδόπουλου έχουν χαρακτηριστεί ως οριακά πορνογραφικά, κάτι που ο ίδιος δεν αποδέχεται. «Με εξαγνίζει το ότι υπηρετώ το κάλλος και το συναίσθημα. Η μομφή ότι τα γυμνά μου ενδεχομένως να αγγίζουν τα όρια της πορνογραφίας καταρρίπτεται γι' αυτόν τον λόγο».

Εντυπωσιακά είναι και τα έργα που αποτυπώνουν καταστροφές. «Είναι εικόνες που προέρχονται από τη δημοσιογραφική μου ιδιότητα. Παρακολουθώντας την επικαιρότητα, ιδιαίτερα σε ορισμένες χρονικές περιόδους, σε αυτή τη βία και την καταστροφή, σε αυτό που υφίσταται ο κόσμος τα τελευταία χρόνια, δεν μπορεί κανείς να

μείνει ασυγκίνητος». Επηρεάζεται από όσα απασχολούν τον καθημερινό άνθρωπο και το θεωρεί αναπόφευκτο. «Αν ο Βαν Γκογκ ζωγράφιζε τα ηλιοστρόγια και τα λιβάδια, το έκανε γιατί αυτά έβλεπε καθημερινά», εξηγεί.

Ως λάτρης της ομορφιάς, διεισδύει στις εικόνες και αποτυπώνει το συναίσθημα και την αλήθεια του, ακόμη και αν είναι σκληρή: «Θαυμάζω το όμορφο. Ακόμη και αν αυτό που βλέπω είναι αυταπάτη, ένα όνειρο που δεν μπορώ να πιάσω, δεν με αφήνει ασυγκίνητο. Όπως δεν με αφήνουν ασυγκίνητο η κυδαιότητα, η προστυχιά, η ξετσιπωσιά. Με ενοχλούν πάρα πολύ αυτά... Η ζωγραφική λειτουργεί θεραπευτικά. Όταν κάθομαι στο τριπόδι μπροστά στον μουσαμά και αρχίζω να σχεδιάζω, ξεκινά η περίοδος της ευτυχίας. Εκείνη την ώρα εξαφανίζονται τα πάντα. Είναι μια στιγμή περισυλλογής αλλά και αισθητικής ικανοποίησης. Όταν φτιάχνεις μια απόχρωση, όταν δημιουργείς ένα δικό σου μοναδικό χρώμα, τότε φτιάχνεις το ουράνιο τόξο της καρδιάς σου».

Ενώ λατρεύει τη ζωγραφική, μετρά 50 χρόνια διαδρομής στη δημοσιογραφία. «Από το 1989-1990 που έπεσε το τείχος του Βερολίνου, δηλαδή ο υπαρκτός σοσιαλισμός, δεν υπάρχει δημοσιογραφία με την κυριολεξία της λέξης, διότι κυριάρχησαν οι αγορές, δηλαδή η οικονομία. Αντεστράφη η κλίμακα των αξιών. Μέχρι τότε υπήρχε μία κλίμακα, η πολιτική, και ακολουθούσαν οι τρεις συντεταγμένες εξουσίες, νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική. Ακολουθούσε η τέταρτη εξουσία, ο Τύπος, που ελέγχει τις τρεις προηγούμενες. Μετά ακολουθούσε η οικονομία. Όταν έπεσε το τείχος του Βερολίνου, αυτή η κλίμακα ανετράπη και στη θέση της πολιτικής μπήκε η οικονομία, δηλαδή οι αγορές και αμέσως μετά ο Τύπος, που έγινε όργανο των αγορών». Όσο για την τηλεόραση; «Υπάρχει αποκλεισμός. Αν δεν σε δείξει σήμερα η τηλεόραση, είσαι ανύπαρκτος, δεν υπάρχεις. Για να βεβαιώσεις την ύπαρξή σου επί της γης πρέπει να έχεις τα πέντε λεπτά

δημοσιότητας. Και αν έχεις παραπάνω από πέντε λεπτά, τότε γίνεσαι σταρ, γίνεσαι θεός». Ο ίδιος είχε αρκετές προτάσεις για τηλεόραση. «Δεν τις αποδέχθηκα, γιατί δεν μπορώ να προδώσω μια καριέρα 50 ετών και να βγαίνω να κάνω τον καραγκιόζη. Εκτιμώ το μεροκάματο των συναδέλφων σε δύσκολες εποχές, όμως δεν είμαστε οι αρκούδες του χωριού, που έρχονται στην πλατεία και μας λένε "χόρευε" και χορεύουμε και μας πετούν φραγκοδίφραγκα. Στοιχειωδώς θέλω να είμαι ελεύθερος και να λέω την άποψή μου». Είτε στη δημοσιογραφία, είτε στη ζωγραφική, ο Β. Παπαδόπουλος θα συνεχίσει να καταγράφει την αλήθεια του με τα χρώματα που γεννιούνται από τα συναισθήματά του.

«Όταν φτιάχνεις μια απόχρωση, όταν δημιουργείς ένα δικό σου μοναδικό χρώμα, τότε φτιάχνεις το ουράνιο τόξο της καρδιάς σου»

